

Elmélődés a kilencedik zsoltárról...

"Adonai, miért vagy oly messze? Miért rejtőzöl el a szükség idején?"

Ezekkel a szavakkal szembesülvén tárultak fel számomra a reggeli imádságos rituálé által megnyitott kapuk, amelyek egy minden szempontból a mi létsíkunk felett álló, különleges és varázslatos világba vezetnek. A szavak nyomán érzések ébredtek, amely érzések aztán gondolatokat inspiráltak, a gondolatok lassacskán egyre inkább füzérekbe rendeződtek, a füzérekből pedig végül elmélődés született. Mind a vallásos személy, mind pedig a misztikus számára jól felismerhetően csenghetnek e szavak, ugyanis mindannyian szembesülni látszunk olykor olyasfajta helyzetekkel, amikor a körülmények rengeteg erdeje olyannyira áthatolhatatlannak tűnhet számunkra, hogy nyilvánvaló módon érezhetjük: az Isteni Jelenlét segítségével és áldásai nélkül semmit sem tehetünk. Ennek a Jelenlétnek azonban tetten érhető az a fajta természete, hogy bár valójában sohasem vonja meg tőlünk önmagát, az életünk során mégis nagyon sok esetben meglehetősen rejtett és rejtélyes módokon működik. Rengeteg alkalommal szembesültem olyasfajta élethelyzetekkel, amikor egy-egy nehezebb megpróbáltatás idején szegről-végről vallásos, avagy vallástalan emberek tették fel nekem a kérdést, amely szerint vajon hol lehet ilyenkor az Isten, avagy miért is hagyja megtörténni ezeket a szörnyűségeket. Egy ideig még megpróbáltam válaszokat adni mindezekre a kérdésekre, azonban egy ponton túl rádöbentem arra, hogy másoktól hallott, és máshonnan tanult dogmák és hitelvek ismételtetésén túl nem igazán vagyok képes bárminemű értelmes és értelmezhető választ adni ezekre a felvetésekre. A "Hol van ilyenkor az Isten?" kérdés ugyanis valami olyasmi, amely voltaképpen teljes mértékben távol esik a megmagyarázhatóság körén, és bármennyire is úgy tartják az emberek, hogy a misztikusok képesek érdemleges válaszokat adni az életünk során felmerülő valamennyi kérdésre, nos, a keserű igazság voltaképpen az, hogy talán éppen ők tudnak a legkevésbé eleget tenni ezeknek az elvárásoknak.

A misztikus ugyanis feladja a teoretikus tudást, az előzetesen megszerzett ismereteket, és ezekkel együtt feladja magát a dogmát is a direkt, személyes, élő és dinamikus megtapasztalás kedvéért. Krisztus tanítása ebben az esetben egyértelmű: "Ha nem lesztek olyanok, mint a Gyermekek, nem tértek be a Mennyeknek Országába". Ugyanezzel a felhívással találkozunk Tamás Evangéliumának egyik Logionjában is, nevezetesen: "Nem fog habozni a vén az ő napjaiban megkérdezni egy kisgyermeket - egy hétnapos kicsit - az élet helye felől, és élni fog." A szekuláris embernek ott van a maga sajátos életfilozófiája és világnézeti keretrendszere, amelynek segítségével az élet dolgaira önmaga számára magyarázattal szolgál, a vallásos ember számára pedig segítség gyanánt jelen van a hit, a tanítás és a dogma, a misztikus mindezekből azonban semmire sem tarthat igényt. Mindösszesen nincstelen, vendég ezen a világon, aki az Istenség és a Magasabb Világok kedvéért feláldozza magát az e világi tudást, és végső soron a hitet is. Gnosztikussá lesz, azaz a Valódi Tudás, az Élő Bölcsesség keresőjévé, és ezzel együtt olyan kincseknek felkutatására adja a fejét, amelyeknek megtalálása érdekében voltaképpen mindent fel kell adnia, amelynek tudására korábban szert tett. Az Élő Gnózis ugyanis nem kompatibilis sem a vallásos, sem pedig a tárgyi-intellektuális tudással. A filozófia az alap, a hit pedig a remény valami olyasfajta dologban, amely még nem érkezett el, a Gnózis azonban minden dolgoknak végső tudása, amelynek fellelése bizony áldozatokkal jár. Így hiába várná a világ a misztikusoktól a választ valamennyi feltett kérdésére élet és halál dolgait illetően, ugyanis éppen hogy ők azok, akiknek mindenkinél többször nyílik alkalmuk kimondani a zsoltáros fentebb megosztott szavait. Mi is ugyanígy keressük az Istent, és bár alapvetően vigaszt nyújthat számunkra a személyes és közvetlen kapcsolat csodálatossága, talán éppen emiatt az intenzitás miatt érezzük még inkább és nagyobb mértékben elhagyatva magunkat, amikor az Istenség életünknek egynémely pontján mégiscsak elrejtí elöttünk Önmagát.

"A gonosz hetvenkedik, a szegény meg retteg, rászedve a cseletől, amit az kieszelt. A bűnös dicsekszik kedvteléseivel, a rabló káromkodik, az istentelen semmibe veszi az Istent. „Haragja fenn a magasban, bosszút nem áll, Isten nincs!” – ez minden gondolata. Mivel útjai mindig sikeresek, s ítéleteid túl messzinek tűnnek neki, gúnyolja összes ellenfelét."

Imígyen beszél tovább a zsoltáros, mi pedig szinte korábban sohasem látott intenzitással érezzük bőrünkön ezeknek a szavaknak az aktualitását. Világunk ennek a sötét kornak hajnalán különösen is hemzseg attól a fajta sötét arroganciától, gőgtől és tudatlanságtól, amely bár szájával az Istent emlegeti, szívében azonban valójában olyannyira távol áll tőle, hogy távolabb talán már nem is lehetne. Teljességgel mindegy, hogy milyen, avagy éppen melyik vallás köntösébe bújtatja gazságait, ugyanis valójában valamennyi vallás és hitrendszer tanításai alkalmasak lehetnek arra, hogy ideológiát teremtsenek a gonoszság tombolásának. A betű, és a belőle képzett szó a Kabbalah tanítása szerint ugyanis mágikus erőket hordoz, amelyek éppen úgy alkalmasak életet teremteni, mint halált és romlást szítani. A szabad akarat lényege éppen ebben áll, vagyis hogy az ember, felismervén az égi titkokat, szabadon dönthet azoknak felhasználási területéről, voltaképpen kedve szerint teremtvén életet, avagy halált. A probléma azonban azon a ponton veszi kezdetét, hogy az ember jelenleg olyan végletesen lefokozott állapotban létezik, hogy még pusztán gondolatai, indulatai, és az ezekből ébredő cselekedetei felett sem rendelkezik teljes és totális hatalommal. Gondoljunk csak bele: melyikünknek áll hatalmában mondjuk az ébredő dühöt, haragot, indulatot, avagy vágyat megállítani, és vele ellentétes módon, az értelem erejével cselekedni, felhasználván a vágyódás és taszítás elemi erejét igaz céljainak elérésére? Közülünk vajon hányan képesek megállítani egy-egy automatikus gondolatot, avagy ellene állni annak, hogy a morfondírozásai és ábrándozásai messzire vigyék? Vajon mennyien vagyunk képesek objektív módon, a különféle előítéletek, előzetes tudáson alapuló sémák és automatikus gondolatok mellőzése mellett végiggondolni egy kérdést, avagy felállítani egy gondolati struktúrát?

Sajnálatos módon az ember jelenlegi állapotában egyáltalán nem mondható szabadnak, és paradox módon sok esetben azok nevezhetőek éppen a legmélyebb rabszolgasorban sínylődőknek, akik a legnagyobb vehemenciával állítják magukról, hogy ők bizony szabadok. Az ember számos önigazolást találhat arra, hogy az általa véghezvitt gaztettek értékét relativizálja, és sajnos sok esetben nem áttal akár a legszentebb dolgokhoz nyúlni ennek az önigazolásnak céljából. Hivatkozik vallásra, erkölcsre, hitre és értékrendre, mindeközben azonban voltaképpen nem tesz mást, mint a saját egyéni igényei és kontrollálatlan vágyakozásai által hajtottan gátlástalanul elveszi, amit csak akar. Mindezeket látván felmerülhet bennünk a kérdés, amely szerint vajon hogyan nem fél az Istenség Ítéletétől mindaz, aki gonoszságainak véghezvitele folyamán éppen az Istent emlegeti. A zsoltáros bölcsessége ebben a felvetésben is a segítségünkre siet, nevezetesen annak felvillantásával, hogy a relatív értelemben vett sikeresség a lehető legnagyobb mértékű csapda és méreg a becsstelen ember számára. Az Isteni Igazságszolgáltatás ugyanis alapvetően másfajta léptékekkel, módokon és mértékek szerint működik, mint az emberi intézmények ügymenetei, és emiatt a személyes adósságok törlesztésére igen gyakran csupán évekkkel, avagy éppen évtizedekkel később történik meg a felhívás, akkor azonban teljességgel bizonyosak lehetünk a tekintetben, hogy a világon semminemű mentségünk nem lehet. Érdemes tehát számításba vennünk, amikor ártatlanok vergődéséből hasznot húzunk, avagy amikor a rászorulókat megsegítésére szánt forrásokból merítünk a magunk számára vizet, hogy az Isteni Ítélet Angyala előbb, avagy utóbb, de mindenkit számadásra hív. Az egészben pedig az a legborzalmasabb, hogy mindezt valahol legbelül azok az emberek is tudják, akik hatalmukkal visszaélvén állandó becsstelenségben élnek, ugyanis az esetükben tapasztalható fellengzős arrogancia, sértett düh és vagdalkozó, csapkodó gőgösség csupán a felszíni jelei egy sokkalta nagyobb mértékű félelemnek és kétségbeesésnek, amely nevezetesen belül, a szívüknek és lelküknek mélyén vert tanyát. A becsstelen embernek ugyanis hosszú távon nem lehet nyugodalma, ugyanis élete az elszámoltatástól való állandó félelemben telik, ennek megfelelően pedig ördögi mókuserékbe tévelyedik bele. Minél jobban fél az elbukástól, annál dühösebb, annál agresszívabb, annál gőgösebb, dőlyfősebb és gátlástalanabb lesz

szavainak és tetteinek minősége, és annál nagyobb erővel az égbe kiáltóvá válnak gazságai, amelyeknek elkövetése aztán újabb félelmeket szül. Végző soron pedig éppen amiatt vetik el az Istenségbe vetett hitüket, mert tudják jól, hogy számukra bizony valóban jobb lenne, ha nem létezne az Isten, elvégre csupán abban az esetben bújhatnának ki a számonkérés alól.

"Figyel, rejtőzik, a földre lapul, s a gyenge áldozatul esik hatalmának. Ezt mondja szívében: „Isten elfelejtett, elfordította tekintetét, nem látja, mit teszek."

Nem csupán a külvilág felől fenyeget bennünket azonban a rajtaütés, ugyanis amellet, hogy szüntelenül ki vagyunk téve az e világi tekintélyek és hatalmasságok támadásainak, a saját, belső démonainkkal szemben is szükséges felvérteznünk önmagunkat. Jól látjuk a külvilágban, hogy miféle szörnyűségekkel jár, amennyiben valaki nem képes kontroll alatt tartani a saját sötétségének garázdálkodását és tombolását. A belső démonok ugyanis valóban képesnek mutatkoznak átvenni a hatalmat az emberek gondolatai, cselekedetei és szándékai felett, általuk nyilvánítván meg önmagukat az anyagi világban. Napjaink hatalmasainak gátlástalan szerzésvágya, harácsolása és az egekbe kiáltó kétszínűsége kiválóan példázza a belső démonok működését, amelyek mindenfajta belső impulzus formájában nyilvánulnak meg. Kivagyiskodás, hatalomvágy, dominancia orientáció, szerzésvágy, uralkodásra való törekvés, mindegyik olyan minőségeket képvisel, amelyek felett egy-egy démonikus erő operál. Ilyen démonok munkálnak bennünk is, hiszen egyikünknek sem lenne érdemes tagadnia, hogy bizony megannyi sötétség, hatalmas mértékű irigység, kapzsiság, dolyf, arrogancia, türelmetlenség, neheztelés, hirtelenség és gyűlölet működik olykor bennünk. Amennyiben ezeket képesek vagyunk a magunk belső világában kontroll alatt tartani, akkor jó eséllyel elkerülhetjük azt, hogy külső cselekedetekben öltsenek formát, azonban amennyiben ez a fajta belső uralom nem valósul meg, abban az esetben sajnos fennáll a veszélye annak, hogy belső démonaink elszabadulnak, és az ember igazi szörnyszülötté válik. Jelenkori világunk tragikus módon éppen ennek a sötét kimenetnek kedvez azáltal, hogy a más kárára történő létezészt ideállá emeli.

"Miért vetheti meg a gonosz az Istent? Miért mondogatja szívében: „Úgysem áll bosszút!”?

De te látsz, ismersz jajszót és szükségét, és mindent a kezedben tartasz. A szegény rád bízta magát, az árvának te vagy gyámola."

Mindenkor, amikor is a világunkban hemzsegő visszaélésekről, szomorúságról, katasztrófákról és károkról hallunk, szüntelenül szükséges emlékeztetnünk magunkat arra, hogy még amennyiben nem is ismerjük a válaszokat a "miértekre", egy dolgot mégis egészen bizonyosan tudhatunk. A misztikusok mindannyian egyetértenek abban, hogy az ember jelenlegi természete lefokozott természet, és mint ilyen, szüntelenül alá van vetve a sötétség és gyarlóság hatalmának. A helyes kérdések feltétele azonban ennek ellenére elengedhetetlen, és amennyiben a "Miért?" kérdésre nem is kaphatunk választ, a "Hogyan?" megválaszolására minden esetre mégis lehetőségünk van. Korunk egyik jelentős gondolkodója szerint amennyiben az ember nem képes életét egyetlen folyamatos emelkedéssé tenni, akkor voltaképpen nem sok jóra számíthat. Sietek azonban megjegyezni, hogy a misztikus úton szinte állandó jelleggel tapasztalható visszaesések egyáltalán nem azt jelentik, hogy a folyamat ne járna emelkedéssel. Minden egyes visszaesés ugyanis valamivel kevésbé vet vissza bennünket, mint az előző, és valamennyi emelkedés minduntalan magasabbra visz annál, mint ahonnan korábban visszaestünk. Ez általános törvény, és mindenképpen érdemes figyelemben tartanunk még akkor is, ha történetesen éppen úgy tűnik, hogy életünknek bizonyos pontjain teljes mértékben padlót fogtunk. A metafizikai világok ugyanis merőben másfajta szabályok és törvényszerűségek szerint működnek, mint az anyagi világban tapasztalhatóak, így egyáltalán nem érdemes az egyes létsíkok állapotait összehasonlítanunk egymással. Lehetséges, hogy amennyiben az anyagi világ keretein belül valamiféle emelkedést tapasztalunk, az spirituális síkon éppen süllyedéssel, avagy visszaeséssel jár, míg egy látszólagos szerencsétlenség a látható világban esetleg pont a valódi, spirituális emelkedéshez szolgáltat

lehetőséget. A kétségbeesés egyik lehetséges feloldása talán lehet ez: a mai nap elbukása talán a holnap megdicsőülésének hajnala, a ma emelkedése pedig akár a holnap elbukásának előkészítője is lehet.

"A szegények kívánságát meghallgattad, Uram, megerősítetted szívüket. Figyelmedet feléjük fordítottad. Az árvának és elnyomottnak igazságot szerzel, hogy az ember, a földből alkotott, ne rettegjen többé soha."

Bármennyire is nehezünkre esik sok esetben elfogadni, azonban szükségszerűen szembe kell néznünk mégis azzal, hogy az ember a látszattal ellentétben nem materiális lény. Bármennyire is ezt a törekvését erősíti szinte minden, amelyet ebben a sötét korban csak tapasztalhat, azonban a valóság az, hogy éppen azért vágyik minduntalan egyre és egyre többre, mert voltaképpen az anyagi világ semmilyen mértékben sem képes valódi megelégedést nyújtani a számára. Vágyhatunk persze nagyobb lakásra, magasabb kategóriájú autóra, nagyobb presztízzsel járó karrierre, magasabb fizetésre, azonban valójában ezeknek a dolgoknak a természete éppen az, hogy mindig többre és többre lesz szükségünk belőlük. Egy nagyobb lakás maga után vonja a maga emelkedett fenntartási költségeit, hasonlóan egy komolyabb és nagyobb mértékű megtiszteltetéssel járó állás is voltaképpen jelentős mértékű anyagi erőforrásokat emészt fel. Mennél inkább belebonyolódunk a materialitás hálójába, annál és annál, egyre többet és többet követel majd meg tőlünk az anyagi világ. A megoldás, bár kétségkívül sokkalta összetettebb és bonyolultabb mindennél, ám véleményem szerint mégis abban keresendő, amennyiben az ember az anyagiak terén elérhető lehetséges maximum hajszolása helyett a feltétlenül szükséges minimum megteremtésére törekszik, hogy semmi esetre se bonyolódjék bele a mindennapok szürke forgatagába. Tudom jól, hogy erre a felvetésre valószínűleg sokak azon válasszal állnának elő, hogy a szürke hétköznapok kikerülhetetlen és szerves részét képezik a mindennapi életnek, ez az álláspontjuk azonban igazán tisztán tükrözi azoknak a tévképzeteknek a világát, amelyben ők maguk léteznek. A sötétség és világosság, menny és pokol kétségtelenül megjelenik a világunkban, azonban a szürkeség mindezeknél sokkalta nagyobb mértékben számít veszélyesnek, elvégre minden esetben a tompultság, kérgesedés és spirituális bágyadság, metafizikai aluszékonyság jele lehet, amennyiben úgy találjuk, hogy a mindennapjainkban túlon túl sok szürkeség érhető tetten. A szürkeség az automatizáltság és az elgépiesedés jele, amely minden szempontból ellentétben áll a gnosztikus lelki élet dinamizmusával. Egy valódi társteremtő, egy kis-isten élete sohasem lehetséges, hogy szürke, eltompult és kiüresedett legyen, elvégre a valódi természet felébredése minden képzeletet felülmúló frissséget, élénkséget és dinamizmust kölcsönöz a lelki folyamatoknak.

Ezen a ponton azonban feltétlenül szükséges megtennünk egy nagyon fontos kitétel, mégpedig azt, hogy ez a fajta frissesség, élénkség és dinamizmus egyáltalán nem azon a szinten és módon értendő, ahogyan általában a materiális világba ragadt ember érteni szokta. Sokan azért kezdenek el spirituális, avagy inkább egyfajta pseudo-spirituális életet élni, mert attól a mindennapi életben való nagyobb elégedettséget, magasabb fokú helyállási képességet, erőt, energiát és mindenféle, anyagi síkon megmutatkozó javakat és jóllétet remélnék. A legtöbben kiegyensúlyozottabbá kívánnak válni, jobban helyállni a munkahelyükön, illetve minél nagyobb fokú vitalitásra szert tenni, hogy mindezek által még több és több energiát tudjanak fektetni a materiális életük irányításába, ez azonban misztikus szempontból nézve kifejezetten tévutas megoldásnak számít. Természetes, hogy itteni életünket valamilyen módon kötelességünk szebbé, méltóbbá és tartalmasabbá tenni, a spirituális életnek azonban nem ez a célja, esetleg csupán egyfajta melléktermékként fordulhatnak elő benne a mindennapi életben tapasztalható különféle pozitívumok. A spirituális létélmény célja ugyanis a megvalósítás, azaz önmagunk valódi lényének, igazi természetének a megvalósítása, vagyis az embert felülmúló Ember megteremtése önmagunkban. Az Emberfeletti Ember nem népszerű ember, nem irigyelt ember, és ami még ennél is fontosabb, korántsem a materiális értelemben véve befutott embert testesíti meg. Nem attól válik elégedetté, kiegyensúlyozottá, dinamikusá, élénkké és boldoggá, mert az anyagi síkon képessé

válik megvalósítani a maga mindenféle elképzeléseit, hanem mert olyan mértékű lelki emelkedettségre képes szert tenni, amely által felülemelkedhet ezeknek a dolgoknak a forgatagán. Tisztábban megfogalmazván azt mondhatjuk, hogy nem attól lesz kiegyensúlyozott, mert sohasem érzi magát rosszul, és mindig pozitívan áll a világhoz, hanem mert képes felülemelkedni jókedv és rosszkedv, egészség és betegség, vidámság és szomorúság, elégedettség és elkeseredettség kettősségein, azaz nem attól válik teljessé az élete, hogy materiális síkon képes lesz azt eltolni a pozitív végletek felé, hanem mert végérvényesen felette állónak érezheti önmagát negatívon és pozitívon.

Ebben áll tehát a különbség a mi gnosztikus, misztikus és theurgikus életutunk és a hétköznapi értelemben vett élet között: nem a mindennapok jóllétét kívánjuk növelni, és nem önmagunk hatékonyságának, sikerességének, egészségének és gazdagodásának érdekében használjuk fel a spiritualitás által nyerhető javakat, hanem mindezekben felülemelkedni kívánunk, hogy a sors kerekének forgása során beálló különféle változások és váltakozások a lehető legcsekélyebb mértékben legyenek csupán hatással ránk. Egy bizonyos időszakban munkálkodásomat az alábbi jelmondat alatt végeztem: "Stat crux dum volvitur orbis", azaz "A világ mozog, de a kereszt mégis áll". Gnosztikus szempontból mindez úgy fordítható le, hogy a Fény keresztje, önmagunk belső állandósága és fényessége, a bennünk élő Istenember semmiféle módon nem vegyülhet bele a szendergés világának karmikus viharába, hanem stabilan és szilárdan állván szükséges törekednünk előre azon az úton, amely önmagunk belső megvalósítása és kiteljesítése felé halad, hogy megtört és lefokozott emberi lényekből emberi léptékeket meghaladó, és azokon felül emelkedő, valódi kis-istenné, igazi társteremtőkké, társmeztartókká és társmeztváltókká váljunk igazi helyünkön, a Fényesség oldalán. Ez a gnosztikus, misztikus és mágikus út mibenlétének a lényege, amelynek során a belső sötétség és gonoszság felszámolásával kezdjük munkálkodásunkat, hogy aztán belső fényünk hozzon létre változásokat ezen a világon. Nem keressük az érvényesülést, sem pedig a rivaldafényt, de még a cselekvésnek lehetőségét sem, hanem csupán engedjük a bennünk élő és egyre inkább megnyilvánulni látszó Fénynek, hogy a maga akarata és tetszése szerint működjék.